

Pirmas skyrius

Isla nustūmė lėkštę šalin, pasirėmė smakrą ir atsiduso.

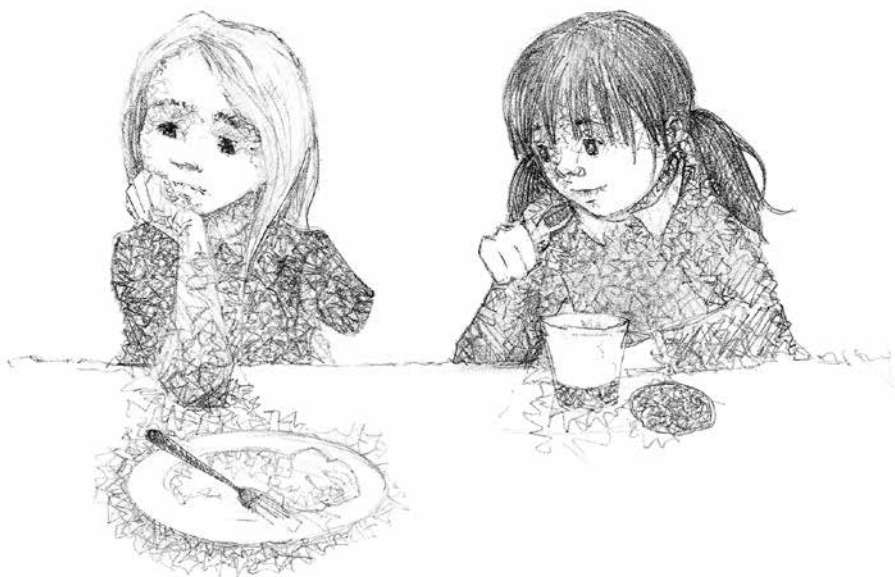
– Kaip tau pasisekė... – pasakė ji Heilei triukšmingoje valgykloje. – Aš irgi labai norėčiau kačiuko.

– Manau, kad tu būtum puiki šeiminkė, – sutiko Heilė. – Juk taip dievini kates. Ir kai tik ateini į svečius,

visad randi laiko mano Šmikiui, o jam tai labai patinka.

Šmikis buvo gražus juodas Heilės katinas, ir Isla labai mėgo jį glostyti. Kartais, kai mergaitės kartu žiūrėdavo televizorių, Šmikis netgi įsitaisydavo Islai ant kelių. O tada ši taip stengdavosi sėdėti ramiai, kad kone suakmenėdavo vildamasi, kad Šmikiui bus patogiu ir jis niekur neis.

Isla liūdnai papurtė galvą.

– Jau daugybę kartų prašiau savo tėvų, bet jie visad sako ne. Mamai atrodo, kad Chloja ir Sienė dar per mažos. Joms dar tik ketveri ir mama mano, kad jos nuolat vaikytoji katinėli.

Heilė susimąsčiusi išgrandė jogurto likučius.

– Gali būti. Bet Šmikis juk senesnis už mane ir, kai buvau maža, aš paskui jį nelaksčiau. Gal jį vaikėsi Maksas? Tiesą pasakius, neatsimenu.

– Ne, juk Maksas visai protingas, – tarė Isla. – O Chloja ir Sienė... Nelabai.

– Na, juk nėra taip blogai! – kiken-dama paprieštaravo Heilė.

– Vakar jos užsiropštė ant valgomojo spintelių ir nuvertė visą buteliuką geltonų dažų tiesiai ant kilimo. Mama sako, kad dėmės niekad neišsiplaus.

Todėl dabar turbūt ne pats tinkamiausias metas vėl prašyti kačiuko, – Isla susiraukė. – Na, tai kaip viskas bus? Turėsi tiesiog nueiti į gyvūnų prieglaudą ir apžiūrėti visus kačiukus? Atrodo, nelengva! Turbūt niekad neišsirinkčiau!

– Prieglauda turi tinklalapį, – paaiškino Heilė. – Vakar vakare peržiūrėjom visų katinukų nuotraukas. Kiek jų ten daug! Man labai patiko juodi ir balti kačiukai, bet juos atiduoda po du. Prieglaudos taip elgiasi, nes nori, kad kiekvienas kačiukas turėtų po draugą. O mes norim tik vieno, nes jau turim Šmikį.

– Aišku, suprantu. Bet ar jie leis pasiimti tik vieną?

– Žinoma. Jie turi tris rusvus baltus katinėlius, vadinasi, galėčiau pasiimti vieną iš jų. Ir dar rainą ilgaplaukę

katytę be broliukų ir sesučių. Tikiuosi, kad galėsime pasiimti būtent ją – ji tikra *gražuolė*.

– Oho, rainiukai tokie mieli! – Isla šoktelėjo nuo savo kėdės. – O kada išsirinksi?

– Mama sakė, kad šiandien mūsų namus aplankys prieglaudos savanoris. Jie nori viską patikrinti ir įsitikinti, jog būsim geri šeimininkai. Pavyzdžiui, patikrinti, ar gatvėje prie mūsų namų ne per daug eismo, ir panašiai.

– Bet juk jūs jau turit Šmikį! – nusistebėjo Isla. – O jis toks mielas ir draugiškas. Vien tai puikiai įrodo, kad esat geri kačių šeimininkai.

Heilė linktelėjo.

– Aš irgi taip sakiau! Bet mama sako, kad jie nori tuo įsitikinti patys.

Tikiuosi, viskas bus gerai, – mergaitė susimąščiusi susiraukė. – Juk mūsų gatvėje nelabai koks eismas, tiesa?

Isla pritariamai linktelėjo. Heilė gyveno per du namus nuo jos ir jų gatvė buvo visai siaura, todėl ir mašinos ją riedėjo lėtai.

– Kartą net mačiau, kaip Šmikius tupi vidury gatvės ir piktai spokso į mašinas, o šios sustoja ir palaukia, kol jis nueis.

Heilė šyptelėjo.

– Žinau. Mama sako, kad neklydo pavadindama jį Šmikiu, nes jis tikras nedorėlis!

– Kaip manai, ar jis priims naują katinėlį savo namuose? – paklausė Isla.

– Tai žinoma! – Heilė įsispoksojo į draugę. – Tėvai man sakė, kad, kai pasiėmė Šmikių, jie turėjo kitą, senesnę

katiną, ir Šmikiš puikiai su juo sutarė. Juk ir pati sakei, kad jis mielas ir draugiškas!

Isla iš nuostabos sumirksėjo. Beveik atrodė, kad Heilė įsižeidė.

– Na taip, jis tikrai mielas, bet katės juk labai gina savo teritoriją, tiesa? O Šmikiš mano, kad jūsų namai priklauso *jam*. Kas, jei jis nenorės priimti kito katinėlio?

– Jis elgsis gražiai, – tvirtai atsakė Heilė. – Jam patiks turėti kačiuką. Mama sako, kad jam tai bus naujo gyvenimo etapo pradžia – jis turės kuo rūpintis, užuot visą dieną miegojęs, kaip kad daro dabar.

– Aha, kartais jis miega net vidury gatvės! – sukikeno Isla.

Tą popietę iš mokyklos abi mergaitės turėjo grįžti namo su Heilės mama ir jos metais jaunesniu broliuku Maksu. Mergaičių mamos vaikus namo vedavosi pakaitomis, nes abi šeimos gyveno visai šalia viena kitos.

Vos pamačiusi savo mamą, Heilė nulėkė per žaidimų aikštelę jos pasitikti, o Isla nuskubėjo iš paskos.

– Mama! Ar jau buvo atėjęs koks savanoris iš prieglaudos? Ką jis sakė? – apkabindama mamą įsakmiai paklausė mergaitė.

– Labas, brangute. Kaip tau šiandien sekėsi? Sveika, Isla, – šyptelėjo Heilės mama.

– Mama, ką sakė savanoris? Kaip viskas praėjo?

– Na, prieglaudos savanorė sakė, kad mūsų gatvė nekelia pavojaus, be

to, gerai, kad turime sodą. Ji truputį susirūpino dėl Šmikio, bet... O štai ir Maksas!

Mergaitės susirūpinusios susižvalgė, kol Heilės mama stabtelėjo pamojuoti Maksui ir kartu su juo pasidžiaugti žvaigždės lipduku ant jo darbo.

– Ką ji sakė apie Šmikį, mama? – galiausiai pratrūko Heilė, kol mama tikrino, ar Maksas pasiėmė visą savo sportinę aprangą išskalbti namie.

– Ak, taip, nepyk, Heile. Ji sakė, kad kartais senesnėms katėms sunku priimti jaunos kačiukus, bet aš jai paaiškinau, kad Šmikis labai ramus katinas. Kad jis niekad nesirieja su kaimynų katėmis ir yra labai draugiškas.

– Tą patį sakiau ir Islai, – linksėdama patvirtino Heilė.

– Juk jam net nerūpi, kai pas mus į kiemą atklysta tas nedidukas rusvas kaimynų katinėlis, – kalbėjo Heilės mama. – Kai viską papasakojau sava-norei, ji sutiko, kad greičiausiai viskas bus gerai. Tik turėsime juos supažinti atsargiai ir pirmosiomis dieno-

mis kiekvienam parūpinti savos erdvės. Svarbu elgtis išmintingai.

– Tai... Ji sutiko? Mes turėsime katinėlį? – Heilė vėl apkabino mamą, o tada prie jų prisijungė ir Maksas.

Isla žiūrėjo į draugę stengdamasi nepavydėti. Žinoma, ji džiaugėsi Heilės laime, bet juk ji su Maksu jau turėjo Šmikį, ir jis buvo nuostabus! O dabar jie turės dar ir mažą kačiuką? Buvo taip sunku visai, *nė truputėlio* nepavydėti...

Heilės mama nusijuokė.

– Taip! Paskambinau tėčiui ir mes susitarėm, kad ryt iš ryto nueisim apsidairyti.

Heilė entuziastingai linksėjo.

– Tikiuosi, kad dar niekas nepasiėmė tos rainiukės!